השיבה הביתה

כן, כן, חזרתי מארצות־הברית. תודה, היה טוב מאוד, לא, זה לא היה קצר מדי, עשרה ימים מספיקים לי. כן, בטח שנהניתי, למה לא? מזג־האוויר היה בסדר. חם אבל לא נורא. לא, לא קניתי שום דבר מיוחד.

את המישפטים האלה אמרתי בשלושת הימים האחרונים בערך מאתיים פעם, אז למה לא לכתוב אותם כדי שכולם ידעו ולהיפטר מהעניין?

זוכרים שביקשתי מכם, לפני שנסעתי, לשמור לי על הארץ? נו, ומה קרה? קיצוצים, מיסים על עבנניות ומלפפונים, מס מחזור ומס עו"ש ואגרת־חינוך ומאה דולר היתר יציאה מהארץ. בסך הכל לא הייתי כאן עשרה ימים ואתם נותנים להם להשתולל ככה. הבנתי את הרמז. יותר אני לא עוזבת אתכם אפילו ליום אחד. חסל סדר חוץ־לארץ, את 100 הדולר שילכו לאיזו ישיבה אני יכולה לתת כאן, מבלי להסתכן בחופשה ובחזרה לבלגן.

לפני שנסעתי כולם שאלו אותי למה אני נוסעת. כולם צריכים לשמוע איזו סיבה. אין לי שום סיבה. אני לא נסעתי ללמוד, לא לעבוד, לא לראות תיאטרון, לא לעשות עסקים ואפילו לא לקנות מכשירי־חשמל. אני סתם נוסעת לפעמים כדי לאוורר את הראש ולחשוב במשך כמה ימים שהדברים הכי חשובים בעולם זה האם היינקיס (ניו־יורק) זכו באליפות הבייסבול או אולי דווקא הרד־סוקס (בוסטון).

אם יש דבר שבגללו אני מקנאה באמריקאים, זה שהם יכולים להרשות לעצמם להתעסק במשך שבוע ימים, בכל מהדורת חדשות ובכל עמוד ראשי של עיתון, בפיטורי איזו גברת אחת מהטלוויזיה, מפני שמישהו החליט שהיא לא יפה מספיק. מותרות כאלה יש רק באמריקה.

לא למות מחום

גיליתי מידע חשוב ביותר בשהותי בארצות־הברית, ואולי אפילו אפשר יהיה למכור אותו לאמריקאים תמורת כמה פנטומים או ישיבות.

כמה ימים לפני נסיעתי כולם אמרו לי שאסור בשום אופן לנסוע לאמריקה בגלל גל־החום הנוראי שמשתולל שם, ושבגללו אפילו מתו 138 אמריקאים. האמת היא, שלא כל־כך הבנתי את זה. איך אפשר למות מחום? והרי אח שלי גר באילת כבר כמה שנים והוא חי ובריא ונושם. ומה יכול כבר להיות יותר גרוע מאילת?

לכן ארזתי את המיזוודות מתוך ביטחון שכל חום טוב יותר מאפס מעלות, ומתוך מגמה לחקור את פשר התופעה של מות אנשים מחום הקיץ.

ביום שהגעתי לניו־יורק היה חם. חיכו לי בשדה־התעופה ולקחו אותי לבת של החברה שלי. כולם דיברו על מזג־האוויר וכמה שזה נורא. עשיתי מיקלחת, פתחתי את המזגן והלכתי לישון. למחרת קמתי, עשיתי שוב מיקלחת, לבשתי את השימלה הלבנה שלי שחלקה הגדול הוא כתפיות, נעלתי סנדלים עם רצועה אחת ויצאתי לרחובות ניו־יורק לנשום קצת קיץ.

השעה היתה 9 בבוקר והחום גבוה, אבל אפשר בהחלט לסבול. לא יודעת בדיוק כמה מעלות כי אני אף פעם לא יודעת מה צריך לעשות עם הפרנהייט כדי לקבל צלסיוס. אבל נגיד משהו בסביבות ה־35 מעלות.

ככה אני הולכת לי ברחובות ולקראתי מגיע גוש גדול של אנשים. כמו שימעון פרס מייד חילקתי אותם לא' ב' וג'. האמריקאים בגיל הממוצע, כושים צעירים, ובני מיעוטים כמוני.

הקבוצה הראשונה של האמריקאים פסעה לעברי כשהיא לבושה בחליפת שלושה חלקים. הנשים גרבו כולן גרבי־ניילון ולבשו ז'קטים ארוכי שרוול מעל לחולצות שלהן. הגברים לא הסתפקו בחליפות אלא הוסיפו גם חזיות מתחת לז'קט כדי לשמור על סטייל כנראה.

קבוצה ב', שהיא הקבוצה של הכושים והכושיות, נמצאת עכשיו בתקופה הספורטיבית שלה. כלומר הם לובשים מיכנסי קורדרוי, נעלי התעמלות או מגפיים קצרים, וחלק מהם (אני נשבעת באלוהים) גורב חולצות צמר על הקורדרוי.

הגידו בעצמכם, איזה סיבה יש להם לא למות מחום?

אגב, הקבוצה השלישית, של בני־המיעוטים היהודים, האיטלקים, הפורטוריקאים ושאר הנורמלים, לבשו מיכנסיים קצרים עם גופיות או שמלות חשופות מבדים דקיקים ועל פניהם נסוך חיוך של אושר.

גם לאשה וגם לגבר

אבל — אם במיקרה אתם בשום פנים ואופן לא רוצים כוסות ולא רוצים ספרים, אז למה לא איזו מערכת של טיפול לשיער משל המומחה לשערות וידל ששון מק"ק פאריס. המערכת כוללת שלושה בקבוקים באריזה חומה או באריזת שנהב אלגנטית (חשוב מאוד למתנה): בקבוק של שמפו שיער, בקבוק של חומר מייצב (קונדישנר) ובקבוק לשטיפת־סיום. המעניק לשיער רכות וברק.

שלושת הבקבוקים ביחד עולים 850 שקל, ואפשר כמובן לקנות כל אחד מהם לחוד. לכל המוצרים יש ריח שקדים ומכאן אתם מבינים שניסיתי את זה על הראש הפרטי שלי, ויש לי אפילו הרגשה שזה הפחית לי את כמות הקשרים הנדירה שיש לי בדרך־כלל, ועל־ידי כך נשארו לי אחרי הסירוק קצת יותר שערות בראש מאשר בדרך כלל.

הצעה אחרונה היא לאלה שמתנה בשבילם פירושה כסף. בבקשה, הסתכלו בתמונה. תיק לגבר תוצרת איטליה, רק 7430 שקל. עניבת משי בעיצוב פייר קארדן 2280 שקל.

שעון כריסטיאן דיור במחיר הסימלי של 22 אלף שקל.

מישקפי שמש צרפתיים ב־2000 שקל.

ארנק כסף מעור בת־יענה ב־6950 שקל.

המציאות האלה אפשר להשיג ברשת חנויות שבא, הפזורות בארץ שהעם שלה כל הזמן במצור.

זהו להיום. שנה טובה לכולנו. אמן.

אהבה נוסח אמריקה

משהו שאני ממש לא יכולה להתאפק מלספר לכם. מתוך הרגל מגונה אני קוראת כל יום — או לפחות מדפדפת — בשניים־שלושה שבועונים. עשיתי את זה גם באמריקה. והנה מה שמצאתי בעיתון־נשים אחד במדור מיכתבים למערכת.

קוראה שואלת מה היא צריכה לעשות כשהיא נוסעת לחוץ־לארץ וחברות מבקשות ממנה להביא להם מזכרות מארץ הביקור שלה.

הנה תשובת המערכת: „אני מבינה שיש לך כמה חברות וקשה לך להביא לכל אחת מהן מתנה. אני מציעה לך להביא להן משהו שממש יסמל את המקום שבו ביקרת. למשל: אם את נוסעת לפאריס, את יכולה להביא להן שקית (נייר או פלסטיק) של גאלרי לפייט. אם את בלונדון, תביאי להן שקית־קניות של מרקס אנד ספנסר או של סלפרידג'ס, וכך הלאה וכך הלאה."

הערת מערכת העולם הזה: אם אתן נוסעות במיקרה לחוו"ל למה שלא תביאו לחברות שלכן איזו שקית של המשביר לצרכן?

אותי זה הצחיק שיגעון, אבל במחשבה שנייה — הרי יש סיבה לכך שהאמריקאים כל־כך עשירים. יש כלל שאומר שאם לא מוציאים כסף, הוא נשאר בבנק.

מתנות לחג

אני יודעת שראש־השנה מתקרב, ואתם בבולמוס של קניית מתנות. אני מניחה שבבגרות האופיינית לכם לא סמכתם עלי, וכבר עשיתם את כל הקניות לחג. אבל לאלה הנאמנים לי, שבכל זאת קיוו כי אציל אותם ברגע האחרון, הנה כמה הצעות:

כמו שאתם מכירים אותי, אני תמיד בעד לקנות כוסות או ספרים. זה זול, זה שימושי וזה לא תופס הרבה מקום. על כוסות לא נרחיב את הדיבור כי יש הרי עשרות סוגים וכל אחד טוב. החל מכוסות תה ועד לכוסות־רוח למת.

בעניין הספרים אני דווקא לא מתכוונת לרומנים או בסט־סלרים או בכלל ספרות יפה. את אלה במילא האנשים קונים לעצמם כדי להיות מעודכנים בשיחות יום־השישי. אני מתכוונת לספרים שאלוהים (או אחרים) יצרו במיוחד כדי לתת מתנה.

כמו, למשל, סיפרה של זיווה עמיר ערבסק, שהוא ספר על ריקמה עממית של ערביי הארץ. ספר יפהפה שיצא כבר בעברית, אנגלית הולנדית ודנית בהוצאת מסדה־פרס. הספר מחולק לשלושה חלקים: תולדות הריקמה של הערבים בישראל, דוגמות שונות של ריקמות (צילומי צבע מצויינים וברורים) והוראות ריקמה.

אגב, מצילום של השמלות עצמן מסתבר שאין להן בכלל גיזרה מסוכנת, וכל אחת יכולה לתפור לעצמה שימלה כזאת מכמה חתיכות בד ישרות ואחר־כך כמובן לרקום עליה.

יופי של מתנה ב־880 שקל.

עוד ספר, שהוא מתנה יוצאת מהכלל, הוא הספר כמו שאיש אחד חכם אמר פעם. ואני פשוט מעתיקה מה שכתוב על גב הספר: „ספר המכיל אימרות שנונות שנאמרו בהזדמנויות שונות על־ידי גדולי העולם וחכמיו. ספר חובה למי שיודע שאימרה טובה שווה אלף הרצאות. וגם למי שלא יודע. ספר ששימושיו רבים ומגוונים, מומלץ לבעלי המיקצועות והמישרות שלהלן: כותבי נאומים, מרצים באוניברסיטות, כותבי דוקטוראטים, מנחי מסיבות עיתונאים, פותחים באספות־עם, מברכים על כוס, מרצים בקיבוצים, כותבי פיזמונים, יועצים ליחסי־ציבור, קריקטוריסטים וכל מי שרוצה להבריק במסיבות של יום שישי — הצלחה מובטחת." סוף ציטוט. המחיר 620 שקל.

דניאלה שמי